

Sygn. akt II KK 374/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2016 r.
sprawy **G. N.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 20 kwietnia 2015 roku,
utrzymującego częściowo w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.
z dnia 12 listopada 2014 roku.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego G. N. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z Sądu Rejonowego w Z. z dnia 12 listopada 2014 roku, G. N. został uznany winnym zarzucanych mu czynów stanowiących występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 193 k.k., a także winnym wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., za co został skazany na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności oraz karę 30 dni aresztu. Wyrok ten został przez Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2015 roku, uchylony w zakresie wskazanego wykroczenia, postępowanie w tym zakresie umorzono, zaś w zakresie przypisanych występków utrzymany w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego. Zarzucił w niej rażące naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść

wyroku, a mianowicie:

a) art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 202 § 3 k.p.k., polegające na tym, że Sąd odwoławczy wadliwie rozważył zarzut apelacji dotyczący naruszenia przepisu art. 202 § 3 k.p.k. i utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Rejonowego w oparciu o dwie odrębne od siebie opinie biegłych psychiatryczną i seksuologiczną, co skutkowało niemożnością jednoznacznego stwierdzenia m.in. czy oskarżony posiadał prawidłowy rozwój sfery psychoseksualnej, a w konsekwencji niemożnością ustalenia wszystkich okoliczności czynu usiłowania zgwałcenia, w sytuacji gdy z przepisu art. 202 § 3 k.p.k. wprost wynika norma o konieczności wydania jednej wspólnej opinii o stanie zdrowia psychicznego z udziałem biegłego lekarza seksuologa w sprawach w zakresie zaburzeń seksualnych;

b) art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., przez wadliwe nie rozpatrzenie (brak dopuszczenia jak i oddalenia) wniosku dowodowego obrony złożonego w toku procesu przed Sądem Rejonowym na rozprawie w dniu 5 listopada 2014 r. o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w związku z ponownym przesłuchaniem pokrzywdzonej M. N. i wadliwe utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego, który samodzielnie dokonał ustaleń co do okoliczności stanu zdrowia psychicznego, zaburzeń zachowania, zdolności postrzegania i komunikowania przez świadka w dacie składania zeznań przed Sądem w dniu 19 grudnia 2013 r., czyli okoliczności, których stwierdzenie wymaga wiadomości specjalnych;

c) art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., przez wadliwe utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu Rejonowego, które nie zostało oparte o dowód z opinii biegłego ortopedy na okoliczność stanu zdrowia fizycznego oskarżonego, w sytuacji gdy Sąd a quo i ad quem z urzędu posiadały wiedzę o istotnych dolegliwościach ortopedycznych G. N. *in tempore criminis* oraz w czasie procesu, a wpływających na utrudnioną ruchomość jego kolan i istniejący brak możliwości zachowania się oskarżonego w sposób opisany w zarzutach (siedzenie na pokrzywdzonej i unieruchamianie jej);

d) w związku z powyższymi uchybieniami zarzucam również rażące naruszenie przepisu art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na zaniechaniu przeprowadzenia prawidłowej kontroli odwoławczej poza zakresem

zaskarżenia apelacją obrońcy i oskarżonego wyroku Sądu I instancji, pomimo iż z uwagi na powyższe uchybienia był on oczywiście niesprawiedliwy, gdyż zapadł w oparciu o ustalenia pozbawione uzasadnienia dowodowego w postaci opinii biegłych poszczególnych specjalności.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Niezasadny okazał się pierwszy z zarzutów kasacji, dotyczący wadliwego rozpoznania podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 202 § 3 k.p.k., poprzez oparcie się na dwóch odrębnych opiniach co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego i opinii biegłego seksuologa. W istocie, przepis art. 202 § 3 k.p.k. wymaga by opinia o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego była w zakresie zaburzeń preferencji seksualnej wydana przy udziale lekarza seksuologa. Sąd Okręgowy odnosząc się na s. 10 uzasadnienia wyroku do tego zarzutu skupił się na wiarygodności obu opinii, a nie kwestii ich odrębnego wydania. Jakkolwiek *prima facie* może to być postrzegane za nierzetelne odniesienie się do zarzutu, bliższa analiza prowadzi do wniosku, że rozważania Sądu Okręgowego idą we właściwym kierunku. To drobne naruszenie proceduralne nie ma bowiem istotnego wpływu na rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego, a to wynika głównie z okoliczności, o których Sąd ten wspominał, tzn. wnioski obu opinii są jasne i kompletne, a co najważniejsze spójne. W takim stanie rzeczy jest oczywiste, że uchybienie Sądu Okręgowego, po pierwsze, nie może być uznane za rażące, po drugie zaś, jest pozbawione wpływu na treść zaskarżonego wyroku, a zatem nie może być skuteczną podstawą kasacyjną.

Bezzasadny jest również zarzut zawarty w pkt b) kasacji. Sąd Okręgowy na s. 9-10 uzasadnienia wyroku rozważył poprawność niedopuszczenia wniosku o przesłuchanie pokrzywdzonej z udziałem psychologa. Wywiedziono tam, że zeznania pokrzywdzonej nie wzbudzały wątpliwości co do jej stanu psychicznego, zdolności postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, co czyniło wniosek

niezasadnym. Sąd Najwyższy tę ocenę podziela, podkreślając, że zeznania te w zasadniczych kwestiach są konsekwentne w toku postępowania i cechują się należytą szczegółowością i krytycyzmem, a sam fakt podjęcia leczenia odwykowego przez pokrzywdzoną nie jest przesłanką do powtórzenia przesłuchiwania pokrzywdzonej z udziałem psychologa.

Wbrew twierdzeniom kasacji, zarzut dotyczący stanu zdrowia oskarżonego *tempore criminis*, w szczególności dolegliwości ortopedycznych, które miałyby uniemożliwić dokonanie zarzucanego przestępstwa, Sąd Okręgowy rozważył ten zarzut należycie w ramach sprawowanej kontroli odwoławczej (zob. rozważania na s. 10 uzasadnienia wyroku). Rozważania te są w pełni poprawne – w okolicznościach niniejszej sprawy nie wynika w żadnym razie niemożność popełnienia przez skazanego przypisanego mu czynu mimo ewentualnych trudności ortopedycznych, trafnie zatem uznano, że bliższe badanie tej kwestii nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Oczywista jest także niezasadność zarzutu zawartego w pkt d) kasacji – stosowanie art. 440 k.p.k. jest uzależnione od uznania Sądu odwoławczego. Sąd Okręgowy nie dopatrył się rażącej niesprawiedliwości wyroku Sądu Rejonowego, a ocenę tę Sąd Najwyższy podziela, w szczególności błędne jest twierdzenie obrońcy, jakoby wyrok był oparty o „ustalenia pozbawione uzasadnienia dowodowego”. Nie sposób zatem traktować tej sytuacji jako naruszenia prawa procesowego.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

kc